

Iz ruske zgodovine.

(Po Nestoru.)

3. O Kijevsko-Péčerskem samostanu konec.

Zdaj povém nékaj prerokovánja Teodosijevega, ki se je navršilo, kakor je on govoril. Kadar je igúmenstvo držal Teodosij, upravlja je črédo, poročeno mu po volji božjej, črnorízce (meníhe), a ne samó jedínih teh, nego skrbel tudi o dušah posvetnih ljudj, kakó bi se otéli pogube, pride jednóč v dóm Jánjev k Jánju in k njega podrúžju (zakonskej ženi) Marji. Ljubil ja je Teodosij, ker šta živéla po zapóvedí Gospodnjej ter v ljubezni mej sobój prebivála. Jednóč prišedši k njíma učil je o milostínji k ubogim in o cesárstvi nebeskem, katero je prijéti právdnikom (pravičnikom), a gréšnikom muko o smrtnem časi. Kadar je njíma to pripovedoval ter kám bode njíju telo položeno v grob, reče njemu Jánjeva: „kdó vé, kam si me položé?“ Odgovorí jej Teodosij: „po resníci, kamor ležem jaz, tja tudi tí položena bodeš!“ Takó se je rés potem zgódilo; kajti ko se je igúmen bil prestavil (umrl) uže pred osemnajstimi léti, tedaj se je to navršilo: v to léto se je namreč prestavila Jánjeva, po imeni Marja, méseca avgusta 16. dan. Prišli so črnorízci ter odpévši obične pesni polóžili jo v cerkvi svéte Bogorodíce proti grobu Teodosijevemu, na levej stráni.

V 1096. léto v 20. dán julija méseca, v pétek, prišli so Plavci drugič pod Bonjákom brezbožnim h Kíjevu nahódoma ter malo ne vzeli Kíjevski grad (mésto) in zažgali samostan z vasmí okolo. O tej prlíki so se pokazali tudi v Péčerskem samostanu, ko smo bili mí črnorízci po célicah, počíváje po zajútrenji. Kričali so okrog samostana ter postavili prapóra dva pred vrati samostanskimi; a mí smo se razbežáli. Brezbožni sinovi Izmajiljevi so izsékali vrata samostanu in se ustrmili po célicah, sekajóč duri, ter stráni so iznašali, če so kaj našli po célicah. Potem so zapalíli dóm vladičíce naše, Bogorodíce, in prišli k cérkvi ter zažgáli dúri, katere so k jugu, a druge k séveru; tudi so pridrli v prítvor (kapélico) h grobu Teodosijevemu, jemáje svéte obraze, požigáje duri ter sramotéč Boga in zakon naš. Bog je tó trpel; kajti še se nijso bili skončali gréhi njih in brezzakonje njih. Zatorej so dejáli: „kdé je njih Bog, da jim pomore in jih izbávi (otme)?“ Še druge beséde húlne (bog oklétné) so rekli na svéte obraze ter se podsmijávali, ne vedóč, da kazní Bog sluge svoje z napástmi rátnimi (vôjinskimi). Tedaj so tudi zapalíli Dvor Krasni, ki ga je bil pos^l avil blagovérni knez Vsévlad na holmu, imenovanem Vidobiči. Vrhu tega so bili nekoliko od bratov naših ubíli z orožjem brezbožni sinovi Izmajiljevi, popuščéni na kazen kristjanom.

Opomin.

Iz ula bučéla
Podá se veséla
Na prosto poljé;
In óndu brez mira
Medú si nabira,
Da solnce zagré.

Živalica mala
Izgled nam je dala,
Da pridni naj smo;
Zatorej veselo
Hitimo na delo,
Vspeh hvalil nas bo.

Fr Krek.